

Sygn. akt III UK 16/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania W. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanej T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
w związku z niewydaniem decyzji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 września 2015 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 października 2014 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10 stycznia 2013 r. wydał decyzję stwierdzającą, że W. P. podlega od 1 sierpnia 2011 r. obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika T. Spółka z o.o., od 1 sierpnia 2012 r. miesięczną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia wnioskodawczyni w firmie T. nadal stanowi kwota 1.500 zł, a wymiar czasu pracy ½ etatu.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawczyni kwestionowała, że zawarcie umowy o pracę od dnia 1 sierpnia 2012 r. było czynnością pozorną oraz wniosła o ustalenie, że podlega ubezpieczeniu społecznemu od dnia 1 sierpnia 2012 r. z tytułu zatrudnienia w wymiarze całego etatu, a miesięczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wynosi 4.211 zł.

Po rozpoznaniu odwołania Sąd Okręgowy w Z. uznał, że odwołanie wnioskodawczyni od decyzji ZUS z dnia 10 stycznia 2013 r. stanowi w istocie wniosek odwołujący się o ustalenie przebiegu jej ubezpieczenia, dotychczas nierozpoznany przez organ rentowy i przekazał taki wniosek do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, a postępowanie sądowe umorzył.

Organ rentowy po rozpoznaniu przekazanego wniosku, decyzją z dnia 6 listopada 2013 r., w oparciu o art. 61a k.p.a. w związku z art. 123 i art. 83b ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, odmówił wszczęcia postępowania w przedmiocie tego wniosku, gdyż sprawa została już wcześniej rozstrzygnięta ostateczną decyzją w tej kwestii.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawczyni podniosła, że organ rentowy zaniechał wydania decyzji merytorycznej rozstrzygającej jej żądanie, co uprawnia ją do złożenia odwołania w związku z tym zaniechaniem.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2014 r. zobowiązał organ rentowy do wydania decyzji w przedmiocie podlegania W. P. ubezpieczeniom społecznym i podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia od dnia 1 sierpnia 2012 r. – w terminie dwutygodniowym liczonym od dnia uprawomocnienia się wyroku (pkt I.); stwierdził, że niewydanie decyzji

przez organ rentowy nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa (pkt II), a także rozstrzygnął o kosztach procesu.

Wyrokiem z dnia 8 października 2014 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego od powyższego wyroku. Sąd drugiej instancji podkreślił, że w stanie faktycznym sprawy jest poza sporem, że postanowieniem z dnia 2 września 2013 r. Sąd Okręgowy przekazał zawarty w odwołaniu wniosek W. P. o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym i podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia od dnia 1 sierpnia 2012 r. do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych. Postanowienie to jako kończące postępowanie w sprawie mogło być zaskarżone zażaleniem stosownie do treści art. 394 § 1 k.p.c. Żadna ze stron postępowania z takiej możliwości nie skorzystała, co skutkowało uprawomocnieniem się przedmiotowego orzeczenia. Bezsporna jest także okoliczność doręczenia przedmiotowego postanowienia stronie pozwanej w dniu 24 września 2013 r. Od tej też daty rozpoczął bieg przewidziany w art. 477⁹ § 4 k.p.c. dwumiesięczny termin do wydania decyzji rozpoznającej przedmiotowy wniosek; termin ten upłynął w dniu 24 listopada 2013 r. Przed upływem wskazanego terminu, organ rentowy wydał w dniu 6 listopada 2013 r. decyzję odmawiającą wszczęcia postępowania w sprawie wniosku W. P. o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym i podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia od dnia 1 sierpnia 2012 r. z tytułu zatrudnienia u płatnika składek T. Spółki z o.o.

Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej okoliczności Sąd drugiej instancji stwierdził, że zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma kwestia oceny treści decyzji organu rentowego z dnia 6 listopada 2013 r. w kontekście wykonania postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 września 2013 r.

Według Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że zaistniała sytuacja określona przepisem art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. tj., że odwołanie wniesiono w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy. Prawidłowo także – w ocenie Sądu drugiej instancji – Sąd pierwszej instancji uznał, że decyzja z dnia 6 listopada 2013 r. nie stanowi rozpoznania wniosku przekazanego postanowieniem Sądu.

Według Sądu drugiej instancji bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są wywody apelacji wskazujące na wadliwość postanowienia Sądu z dnia 2

września 2013 r., wynikającą z błędnego rozumienia przez Sąd treści decyzji z dnia 10 stycznia 2013 r. Okoliczności te bowiem mogły być podnoszone przez organ rentowy w ewentualnym postępowaniu zażaleniowym od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 września 2013 r.

Sąd drugiej instancji nie podzielił zarzutu apelacji naruszenia art. 61a k.p.a. Wskazał przy tym, że sąd odwoławczy (podobnie zresztą, jak sąd pierwszej instancji) przy rozpoznawaniu sprawy z odwołania wniesionego od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (także odwołania złożonego w związku z bezczynnością organu rentowego) w ogóle nie stosuje przepisów procedury administracyjnej, ale przepisy k.p.c.

Według Sądu drugiej instancji nie można zaakceptować sugerowanego w apelacji poglądu jakoby wydanie decyzji odmawiającej wszczęcia postępowania w sprawie wniosku W. P. o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym i podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia od dnia 1 sierpnia 2012 r. z tytułu zatrudnienia u płatnika T. Spółki z o.o. było rozpoznaniem przedmiotowego wniosku. Stosownie bowiem do treści art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1442) Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw zgłaszanych przez ubezpieczonych, a to oznacza obowiązek rozstrzygnięcia o materii objętej wnioskiem ubezpieczonego.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego (w całości) organ rentowy zaskarżył skargą kasacyjną. Skarżący zarzucił – w ramach podstawy kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. – naruszenie:

a) art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. przez błędne uznanie, że wydanie decyzji o odmowie wszczęcia postępowania nie stanowi rozpatrzenia wniosku, a także przez pominięcie okoliczności, że Sąd w postępowaniu odwoławczym jest związany decyzją organu rentowego, od której strona nie wniosła odwołania (w niniejszej sprawie decyzją z dnia 6 listopada 2013 r. o odmowie wszczęcia postępowania);

b) art. 61a § 1 k.p.a. przez błędne przyjęcie, że Sąd w postępowaniu odwoławczym nie kontroluje prawidłowości wydania decyzji o odmowie wszczęcia postępowania („powyższy zarzut jest powoływany na wypadek, gdyby Sąd uznał,

że wbrew poniższym uwagom naruszenie przepisu art. 61a § 1 k.p.a. ma charakter naruszenia przepisu prawa procesowego, a nie materialnego”).

W ramach podstawy materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zarzucono błędną wykładnię:

- art. 61a § 1 k.p.a., który w ocenie skarżącego w przypadku, gdy stanowi podstawę prawną wydania decyzji ma charakter przepisu prawa materialnego, pomimo tego, że znajduje się w akcie prawnym dotyczącym prawa procesowego;

- art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędne przyjęcie, że organ rentowy rozpatrując wniosek ma obowiązek rozstrzygnięcia o materii objętej wnioskiem i nie ma możliwości jego rozpatrzenia przez wydanie decyzji o odmowie wszczęcia postępowania.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji przez uwzględnienie apelacji organu rentowego oraz uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego oraz umorzenie postępowania w sprawie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję i postępowanie przed Sądem Najwyższym; ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za drugą instancję i postępowanie przed Sądem Najwyższym; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym o kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz za drugą instancję.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest zasadna.

Sąd drugiej instancji – jak to określił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – przyjął, że zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma kwestia oceny treści decyzji organu rentowego z dnia 6 listopada 2013 r. w kontekście wykonania postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 września 2013 r. Oceniając przedstawioną kwestię Sąd Apelacyjny uznał, że decyzja z dnia 6 listopada 2013 r. nie stanowi rozpoznania wniosku przekazanego postanowieniem Sądu

Okręgowego. W związku z tym stwierdził, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że zaistniała sytuacja określona przepisem art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. tj., że odwołanie wniesiono w związku z niewydaniem decyzji przez organ rentowy.

Oceniając przedstawione wyżej stanowisko Sądu Apelacyjnego należy stwierdzić, że w podstawie faktycznej zaskarżonego wyroku – w zakresie stanowiącym płaszczyznę subsumcyjną przepisu art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. – brakuje prawidłowych ustaleń w zakresie oceny skutków, jakie w niniejszej sprawie wywołały decyzje organu rentowego z dnia 10 stycznia 2013 r. oraz z dnia 6 listopada 2013 r.

W związku z tym trzeba przypomnieć, że decyzją z dnia 10 stycznia 2013 r., nr 3/2013, organ rentowy stwierdził, że W. P. podlega od dnia 1 sierpnia 2011 r. obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez płatnika T. Spółka z o.o. oraz że miesięczną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia od 1 sierpnia 2011 r. w wymiarze ½ etatu stanowi kwota 1.500 zł. Powyższa decyzja została wydana po przeprowadzeniu przez organ rentowy kontroli u płatnika składek w związku z ustaleniem, że W. P. od 1 sierpnia 2012 r. jest zatrudniona u płatnika w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 4.211 zł, pracując wcześniej od 1 sierpnia 2011 r. u płatnika w wymiarze ½ etatu z wynagrodzeniem 1.500 zł. Organ rentowy w decyzji z dnia 10 stycznia 2013 r. uznał, że zmiana wymiaru czasu pracy i wysokości wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia W. P. u płatnika od dnia 1 sierpnia 2012 r. przez zawarcie nowej umowy o pracę była czynnością pozorną, dokonaną wyłącznie w celu znacznego podwyższenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i stwierdził, że od początku zatrudnienia, tj. od dnia zawarcia pierwszej umowy o pracę, tj. od dnia 1 sierpnia 2011 r. wykonuje ona pracę w wymiarze ½ etatu z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 1.500 zł.

Decyzją z dnia 6 listopada 2013 r., nr 96/2013, organ rentowy na podstawie art. 61a k.p.a. w związku z art. 123 i art. 83b ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odmówił wszczęcia postępowania w sprawie wniosku W. P. o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym i podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia od dnia 1 sierpnia 2012 r. z tytułu zatrudnienia u płatnika T.

Spółka z o.o., uznając, że sprawa przekazana mu do rozpoznania przez Sąd, jako nierozpoznany wniosek W. P., została już całościowo rozstrzygnięta we wcześniejszej decyzji, wydanej wyłącznie na skutek kontroli ZUS. W decyzji tej wskazano, że również kwestia ustalenia podlegania ubezpieczeniom społecznym W. P. i podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia od 1 sierpnia 2012 r. z tytułu zatrudnienia u płatnika T. Spółka z o.o. została już rozstrzygnięta w decyzji organu rentowego z dnia 10 stycznia 2013 r. W związku z tym zgodnie z art. 156 § 1 k.p.a. decyzja, która miałaby być wydana byłaby z mocy prawa nieważna, ponieważ dotyczyłaby sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną.

Sąd drugiej instancji nie uwzględnił w swojej ocenie okoliczności wynikających z przedstawionych decyzji organu rentowego, w tym również tego, że organ rentowy nie kwestionował podlegania przez ubezpieczoną ubezpieczeniom społecznym, a tylko wymiar podstawy oskładkowania. Ograniczył się tylko do powołania się – w części relacjonującej rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji, że Sąd pierwszej instancji „uzupełniając” podniósł, że w decyzji z dnia 10 stycznia 2013 r. organ rentowy nie rozstrzygnął o ubezpieczeniach społecznych wnioskodawczyni i podstawie wymiaru składek od dnia 1 sierpnia 2012 r., ale od 1 sierpnia 2011 r.

Jest to stanowisko nieprawidłowe, ponieważ decyzja z dnia 10 stycznia 2013 r. rozstrzygała w zakresie okresu od 1 sierpnia 2011 r. do dnia wydania decyzji z dnia 10 stycznia 2013 r. kwestię podlegania ubezpieczeniom społecznym i wysokość podstawy wymiaru składek. Decyzją tą objęto także – odpowiednio do zakresu jej rozstrzygnięcia – sporną w sprawie kwestię ustalenia podlegania przez W. P. ubezpieczeniom społecznym i podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia od dnia 1 sierpnia 2012 r. z tytułu zatrudnienia u płatnika T. Spółka z o.o.

Organ rentowy nie był zobligowany do zmiany swojego stanowiska odnośnie do wyrażonej wcześniej decyzji. Uznając, że wyraził wcześniej prawidłowy i zgodny z prawem pogląd w ostatecznej decyzji, był uprawniony do wydania w dniu 6 listopada 2013 r. decyzji odmawiającej wszczęcia postępowania w sprawie wniosku W. P. o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym i podstawy wymiaru

składek na te ubezpieczenia od dnia 1 sierpnia 2012 r. z tytułu zatrudnienia u płatnika składek T. Spółki z o.o.

Podkreślić należy, że decyzja organu rentowego z dnia 10 stycznia 2013 r., wobec umorzenia postępowania sądowego stanowiącego od niej odwołanie, jest decyzją ostateczną. Według Sądu drugiej instancji bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są wywody apelacji wskazujące na wadliwość postanowienia Sądu z dnia 2 września 2013 r., wynikającą z błędnego rozumienia przez Sąd treści decyzji z dnia 10 stycznia 2013 r.; okoliczności te bowiem mogły być podnoszone przez organ rentowy w ewentualnym postępowaniu zażaleniowym od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 września 2013 r.

Pogląd ten nie jest w całości prawidłowy, gdyż wprowadzie to postanowienie Sądu Okręgowego nasuwa poważne wątpliwości, jednak organ rentowy nie miał tzw. *gravamen* do zaskarżenia korzystnego dla niego postanowienia Sądu z dnia 2 września 2013 r. o umorzeniu postępowania sądowego (wywołanego wnioskiem pełnomocnika wnioskodawczyni), które spowodowało, że decyzja z dnia 10 stycznia 2013 r. stała się ostateczna. Dodać ponadto należy, że postępowanie przed organem rentowym toczy się według przepisów postępowania administracyjnego, a dopiero po wniesieniu odwołania do Sądu według norm postępowania cywilnego. Organ rentowy był więc uprawniony do wydania decyzji z dnia 6 listopada 2013 r. na podstawie art. 61a k.p.a. w związku z art. 123 i art. 83b ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, czego nie chciał zaakceptować Sąd drugiej instancji.

Przepis art. 61a k.p.a., dodany do Kodeksu postępowania administracyjnego z dniem 11 kwietnia 2011 r. przez ustawę z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2011 r. Nr 6, poz. 18) stanowi w § 1, że gdy żądanie, o którym mowa w art. 61, zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania; na postanowienie, o którym mowa w § 1 służy zażalenie (§ 2). W orzecznictwie przyjmuje się, że z treści art. 61a § 1 k.p.a. wynika, że ustawodawca wprowadził w tej regulacji dwie samodzielne i niezależne

przesłanki wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania. Jedną z nich jest wniesienie podania przez osobę, która nie jest stroną. Drugą przesłanką jest zaistnienie innych uzasadnionych przyczyn uniemożliwiających wszczęcie postępowania. Przyczyny te nie zostały w ustawie skonkretyzowane. Należy przez nie rozumieć takie sytuacje, które w sposób oczywisty stanowią przeszkodę do wszczęcia postępowania, np. gdy w tej samej sprawie postępowanie administracyjne już się toczy albo w sprawie takiej zapadło już rozstrzygnięcie. Jeżeli na skutek odmowy wszczęcia postępowania, organ nie prowadzi postępowania administracyjnego i nie rozstrzyga sprawy co do jej istoty, to należy przyjąć, że w postanowieniu wydanym w trybie art. 61a § 1 k.p.a. organ nie może formułować wniosków i ocen dotyczących meritum żądania. Instytucja odmowy wszczęcia postępowania kończy się aktem formalnym, po zbadaniu kontekstu sprawy. Przepis art. 61a § 1 k.p.a. wskazując na przyczyny stanowiące podstawę odmowy wszczęcia postępowania, posługuje się klauzulą generalną innych uzasadnionych przyczyn, do których należy np. żądanie stwierdzenia nieważności decyzji, od której skargę oddalono prawomocnym wyrokiem sądu administracyjnego (por. wyrok NSA z dnia 10 października 2012 r., II OSK 1087/11, LEX nr 1234059). WSA w Warszawie w wyroku z dnia 24 lutego 2015 r. w sprawie I SA/Wa 3086/14, LEX nr 1734065, wyraził pogląd, że żądanie wydania decyzji, w sprawie już rozstrzygniętej ostateczną decyzją, która pozostaje w obrocie prawnym, czyli w okolicznościach określonych w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a., powinno skutkować odmową wszczęcia postępowania nieważnościowego na podstawie art. 61a § 1 k.p.a.

Ewentualne rozważenie prawidłowości zastosowania przez organ rentowy przepisu art. 61a § 1 k.p.a. wymaga ustaleń w zakresie oceny skutków ostatecznej decyzji organu rentowego z dnia 10 stycznia 2013 r. i ich wpływu na przedmiot niniejszego postępowania zakończonych zaskarżonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny – przy ponownym rozpoznaniu sprawy – powinien rozważyć wpływ decyzji organu rentowego z dnia 10 stycznia 2013 r. w zakresie oceny jej skutków – stosownie do zakresu jej rozstrzygnięcia – na przedmiotowe

postępowanie zakończone zaskarżonym rozpatrywaną skargą kasacyjną wyrokiem Sądu Apelacyjnego.

Dygresyjnie można dodać, że sąd w postępowaniu cywilnym obowiązany jest – co do zasady – uwzględniać stan prawny wynikający z osnowy ostatecznej decyzji administracyjnej, chyba że decyzja została wydana przez organ niepowołany lub w zakresie przedmiotu orzeczenia bez jakiejkolwiek podstawy w obowiązującym prawie materialnym, względnie z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego. W tych przypadkach sąd nie jest związany decyzją administracyjną, ponieważ jest ona bezwzględnie nieważna (nieistniejąca prawnie) i - pomimo jej formalnego nieuchylenia - nie wywołuje skutków prawnych (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r., III CZP 46/07, OSNC 2008 nr 3, poz. 30; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 r., I UK 376/07, OSNP 2009 nr 21-22, poz. 295). Ostateczną decyzją administracyjną, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c., związany jest także sąd ubezpieczeń społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK 173/07, niepublikowany).

Sąd Apelacyjny uznał, że decyzja organu rentowego z dnia 6 listopada 2013 r. nie stanowi rozpoznania wniosku przekazanego postanowieniem Sądu Okręgowego w Z. Zaskarżony rozpatrywaną skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego nie uwzględnia tego, że decyzja organu rentowego z dnia 6 listopada 2013 r. – jak to już wcześniej wskazano – zasadza się na ustaleniu, że kwestia ustalenia podlegania W. P. ubezpieczeniom społecznym i podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia od dnia 1 sierpnia 2012 r. z tytułu zatrudnienia u płatnika T. Spółka z o.o. została już rozstrzygnięta w ostatecznej decyzji organu rentowego z dnia 10 stycznia 2013 r. W związku z tym – jak to przyjął organ rentowy w uzasadnieniu decyzji z 6 listopada 2013 r. – zgodnie z art. 156 § 1 k.p.a. decyzja, która miałaby być wydana byłaby z mocy prawa nieważna, ponieważ dotyczyłaby sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną (art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.). Wcześniejszą decyzję można byłoby zmienić tylko na skutek wznowienia postępowania, a wniosek ubezpieczonej nie dotyczył wznowienia postępowania przed organem rentowym.

Sąd Najwyższy – biorąc pod uwagę powyżej przedstawioną argumentację – uwzględnił skargę kasacyjną organu rentowego na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i orzekł o kosztach postępowania na mocy art. 108 § 2 k.p.c.